

RÁLIK SZILVIA A NABUCCÓBAN ABIGÉLT, A CSÁRDÁSKIRÁLYNŐBEN SZILVIÁT ALAKÍJTJA

A szegedi énekiskola legújabb büszkesége

Elképráztatja a közönséget virtuozitásával, muzikalitásával Rálik Szilvia, a Magyar Állami Operaház fiatal primadonnája, aki most Abigélt énekli a Dóm téri Nabuccóban. A szegedi konzervatóriumból indult tehetséges szoprán, akit tavaly az év hangjává választottak, legközelebb már Szilvia szerepét alakítja a Csárdáskirálynőben.

Rálik Szilvia a szegedi énekiskola legújabb büszkesége. Tökody Ilona, Temesi Mária, Komlósi Ildikó, Frankó Tünde és Miklósa Erika után ma már őt is azok között a sztárok között emlegethetjük, akik itt sajátították el az énekművészet alapjait. Berdál Valéria irányításával végezte a konzervatóriumot, majd Temesi Mária növendékeként szerzett művészi diplomát. Operaénekesnek készült, de szívesen énekel operettet is.

– A pályám operetekkel kezdődött, hiszen az első négy évben szinte csak azt énekeltem. *Hidvégi Miklós* társulatával primadonnaként léptem fel külföldön, többek között a Marica grófnőt, a Cigányszerelm Zórikáját és Ilonáját alakítottam. A Csárdáskirálynő Szilviáját németül és magyarul is sokszor játszottam, amikor *Oszwald Marikáék*kal nyugat-európai turnékon vettem részt. Sokat köszönhetek az operettnek, rengeteg mindent megtanultam általa a színpadi játékról, a szituációkról – mondja Rálik Szilvia, aki azóta sem szakadt el a műfajtól, hogy a Magyar Állami Operaház egyik legsikeresebb fiatal szopránja lett. Most a Nabucco Abigéljét énekli a Dóm téren. A hanggyilkos szólamot jelenlegi mestere, a Szegeden ma már

Rálik Szilvia Abigél jelmezében

FOTÓ: KARNOK CSABA

legendaként emlegetett *Misura Zsuzsa* is nagy sikerrel énekelte. – Vele készülök fel a szerepre. Azt gondolom, nincsenek véletlenek, a Művész nővel a sors hozott össze bennünket. Több olyan főszerepet is énekelek, amiben neki nagyon sok tapasztalata van. Így nemcsak énektechnikai, hanem a szituációkkal kapcsolatos tanácsokat is tud adni. Új szerepet csak azután vállalkozok el, ha Zsuzsa rámondta az áment. Verditől Wagneren át Pucciniig ő az összes nagy szoprán szólamot végigénekelte, pontosan tudja, hogy melyik hősnő milyen hangja, fizikai, lelki, szellemi adottságokat kíván. Maximá-

san adok a véleményére. Olyan ő, mint egy tyúkanyó: törődik a növendékei sorsával is. Tanácsára Abigél szerepét már korábban megtanultam, mint ahogyan Lady Macbethet és Salomét is. Szinte a véremmé váltak ezek a különös hősnők. – A Nabuccót alakító olasz baritonistát, *Paolo Gavanellit* korábban is hallottam már énekelni, de még nem dolgoztunk együtt, ezért nagy izgalommal vártam a szegedi próbákat. Szakmai és emberi szempontból is igazi jó kolléga. Az egyik próbán kiült a nézőtérre, hogy meghallgassa, hogyan szól mikroporttal a hangom. Azután elmondta,

hogy mire kellene ügyelnie a hangmérnöknek. Az ilyen figyelmes gesztusok ritkák. Amikor Maestrónak szólítottam, hevesen tiltakozott: ez a karmestert illeti meg, hívjam őt csak egyszerűen Paolónak – meséli nevetve Szilvia, akinek *Kesselyák Gergellyel* is ez az első közös munkája. A Dóm téri előadások után a Budafest operagáláján lép fel a vezénytelével, ősszel pedig már Tosca szerepében mutatkozik be a dirigálásával az Operaházban. – Emlékszem, amikor konzis voltam Szegeden, nem is mertem arról álmodozni, hogy egyszer majd én is a szabadtéri színpadán énekelhetek. Boldog

vagyok, hogy eljutottam idáig, és a nagy elődök nyomába léphetek. Nagyon szeretem ezt a várost, hiszen innen indultam. *Oberfrank Péter* zeneigazgató-sága idején a Szegedi Nemzeti Színházban kaptam életem első operaszerepét a *Kovalik Balázs* által rendezett Várnászban. – A Nabucco miatt hiányoztam a Csárdáskirálynő próbáiról, várom már, hogy ismét csatlakozhassak a csapathoz. Nagyszerű gárda jött össze. A darab rendezőjével, *Alföldi Róberttel* nemrégiben dolgoztam együtt: *Eötvös Péter* A balkon című operáját mutattuk be a Művészetek Palotájában. Nagyszerű rendezőnek tartom, vevő va-

gyok az extra ötleteire is. A csodálatos színészkollegáktól sokat tanulok. *Stohl Bucival* például nem ismertük egymást korábban, de hamar összebarátkoztunk. Mivel énektanár is vagyok, segítettem neki. A kottából hangról hangra átdúdoltuk együtt a Jaj, cicát... és a többi dalt, amit ő hallás után tanult meg. Csak néhány hangot kellett pontosítani. Sohasem hallottam még énekelni, ezért meglepett, milyen jó hangja van. Biztosan remek Bóni lesz. *Hernádi Judittól* én is kaptam néhány jó tanácsot. Fantasztikus dolog, hogy kölcsönösen tanulhatunk egymástól.

HOLLÓSI ZSOLT

Jancsi és Juliska

(mese felnőtteknek)

Volt egyszer két iszonyatosan aranyos, kedves kisgyerek. De mint az angyalok, olyanok voltak tényleg. Jancsinak hívták a kislíút, aki lopott, és már nyolcévesen politikai karrieről álmódzott, Juliskának hívták a kislányt, aki folyvást árulkodott, kényes volt, és nagyon szerette a fiúzenekarokat. Szegény és élhetetlen szüleik hiába rimáncodtak a gyerekeknek, hogy becsüljék meg magukat, hogy ne követeljenek minden reggel kaviáros szendvicset, és ne akarjanak tizennyolc évesen magyar sztár lenni, mert az bizony halálos betegség, a gyerekek teljesen jogosan rájuk se bagóztak. Borzasztó életük volt, nem is nagyon érteni, hogyan bírták ki tízéves korukig. Pontosabban Juliska volt tízéves, Jancsi pedig tizenkettő. Mindennap tanulniuk kellett, iskolába jártak és énekszakkörbe, házi feladatokkal kínozták őket, és nem nézhették az éjjeli horrorpornót. Jancsi végül a korszellemnek megfelelően a gyámügynél jelentette föl a szülőket. A hivatalnokok ki is jöttek egy szeles, tavaszi napon, és meggyőződtek arról, hogy a gyerekek igazat beszélnek. Végül nem volt mit tenni. A szülők taxit hívtattak, Jancsinak odaadták az összes készpénzüket, Juliskának az összes családi ékszer, és újtukra bocsátották a gyerekeket. Ők pedig meg sem álltak az első játéktérrelárosig. Ott éltek boldogan és szabadon néhány napig. Aztán mit volt mit tenni, beköltöztek egy amerikai gyorsétterembe, ettek, ittak, lakomáztak. Majd miután elunták a gyorséttermet, a közeli plázáig bandukoltak. Itt aztán igazán boldogok voltak. Végül mégis elfogyott az összes pénzük. Kicsit búslakodtak, kicsit szomorkodtak, majd arra jutottak, hogy a remény hal meg utoljára, és hogy a fiataloké a világ, hát útnak indultak újra. Szegény gyerekek nem is gondolták, mennyi buktatót, keserűséget és boldogtalanságot tartogat a világ. Mindenféle veszélyes helyeken jártak, egy féltelmetes házra például az volt írva: könyvtár. Az épület nagy üvegszeméi úgy bámultak rájuk, hogy Jancsinak borsódzott a háta a hidegtől. Igen, tudták hogy ebben a házban lakik a Shakespeare, a Goethe és az Ady Endre nevű

szörnyeteg. Nagy ívbén elkerülték hát a borzasztó házat, vissza sem néztek. Egyszer pedig csaknem betévedtek egy talán ennél szörnyűbb helyre, egy igazi múzeumba, kis híja nem volt, hogy megnézzék a „Holland barokk mesterei” című időszaki kiállítást, Vermeer- és Rembrandt-festményeket. A kiállítás öreg portása, egy hírhedten közveszélyes alak, csábítóan mosolygott rájuk, integetett, még cukorkákat is kínált, s Juliska már-már be is lépett az épületbe, amikor Jancsi megérezte a halálos veszélyt, és visszarántotta a kishűgát. A portás sokáig rázta az öklét utánuk, átkozta őket, kultúra, kultúra, kultúra, kiabálta utánuk a rettenetes szavakat. Jancsi eztán úgy döntött, hogy fölcsap bloggernek, de látva Juliska elszontyolodását, azzal vigasztalta a kishűgát, hogy jó, egyelőre vár a dologgal, mert blogger vagy plázasztár később is lehet, előbb még nézelődjenek ebben a furcsa világban. És szegény gyerekek látták a veszélyt. Könyvet olvasó embereket kerülgettek. Egyszer betévedtek egy templomba, hát sírva menekültek. Na, elég az hozzá, hogy egy sűrű, sötét erdőbe jutottak, hol nem pisláskolt egyetlen politikai kampányrendezvény fénye sem, nem volt a közelben pártiroda, polgári taggyűlés vagy kormányzóvivői iránymutatás, nem volt internetkapcsolat és házimozirendszer, de még egy nyamvadt pattogatottkukorica-árus sem. A két gyerek álmélkodva bámulta ezt az idegen, furcsa világot. Hogy lehet ilyen helyen élni?! Itt senki sem akart már sztár lenni, és nem akartak huszonöt évesen gazdasági igazgatók vagy válságmenedzserek lenni, errefelé még téror sem volt a mobil számára, és akkor ennyit tényleg elég mondani. Már-már feladták a reményt, amikor fényt pillantottak meg egy tisztás szélén. Ó, igen fölpisláskolt a remény. Óvatosan közelebb lopakodtak. Gyönyörű házikó szerénykedett a tisztás szélén. Igazi mézeskalács házikó volt, a kerítés kolbászból és lángolt karajból, olíwabogyókkal és délgörög fetasajttal díszítve, az udvaron francia torták és holland sütemények várakoztak. A két gyermek nem volt rest, meg is kóstolt mindent, s mert aztán Jancsi túl hangosan hányt, öreg, hóhajú néni tipegett ki a házból. Szelíden rájuk mosolygott, és bemutatkozott. Őzvegy Dudas Rolandné Mártika a neve, de szólítsák a gyerekek nyugodtan Márta néninek, így a kedves matróna. A néni jól kifaggatta Jancsit és Juliskát, kik a szüleik, honnan jönnek, hová tartanak, látnak-e célt és értelmet az életükben, hisznek-e Istenben, vagy

valamilyen szektában, s ahogy Jancsi visszagondolt, már ekkor gyanakodnia kellett volna, hiszen Márta néni egyáltalán nem kérdezte meg az e-mail címüket. Igen, a borzalmak hamar elkezdődtek. Márta néni megkérdezte, Juliskától, tud-e stoppolni, illetve káposztás cvekedit készíteni. A kislány halálra váltan rázta a copfjait, nem, ő ilyesmikről még csak nem is hallott. Erre aztán Márta néni megtanította a gyermeket, hogyan kell gombot fölvarrni, gallért vasalni, barackot befőzni, krumpilis tésztát meg cvekedit készíteni. Jancsinak pedig olvasni kellett, Márta néni ugyanis már igencsak rosszul látott. Borzasztó történetek voltak ezek, s a kislíú egész testében remegett, ahogy olvasta őket. Jókait kellett olvasnia, meg Kosztolányit. Jancsinak reggel sem volt nyugta, gyújtóst, tűzfát kellett hoznia az erdőből. Ő gyújtott be a kemencébe, miután Márta néni jót nevetett, amikor a padlófűtés kapcsolóját kereste. Gombóc lett a kislíú torkában, amikor cipőt kellett pucolnia. És a kínzások folytatódtak. A legszörnyűbb az volt, hogy a házban nem volt televízió, és a gyerekek nem tudtak Cartoon Networköt nézni. Juliskának még mosogatnia is kellett. S amikor az öregasszony kiküldte, hogy szedjen virágot a tisztás szélén, a kislány azt hitte, belehal a szégyenbe. Jancsi fát vágott, fel kellett szerelnie egy virágpolcot, és amikor Márta néni a veteményesbe küldte, hogy ásson fel néhány szem krumplit, akkor a kislíú döntött, ez így nem lehet tovább. A borzasztó nap után a két szerencsétlen gyerek összedugta a fejét, tanakodtak, gondolkodtak, míg nem iszonyú balsejtelmük támadt. A kor egyik legszörnyűbb szörnyetegével, egy igazi nyugdíjassal hozta őket össze a balsejtelmük. Rettenetesen elkeseredtek, hanem ekkor Jancsinak eszébe jutott, hogy a nyugdíjasoknak még a bőrük alatt is pénz van, úgyhogy lehet még esélyük. Jancsi tehát másnap korán reggel kommandórással lerúgta Márta néni fejét, Juliska pedig szépen megélezte a konyhakést. Megnyúzták a Márta nénit, ahogy a gyerekfilmben látták, és a nyanya bőre alatt valóban sok-sok pénzt találtak. Fel sem fogták, milyen gazdagok lettek. Taxival mentek haza, ahol öreg, gonosz szüleik sírva fogadták őket. Még aznap beadták a szülőket a szeretetotthonba. Sztorijukat megvették a bulvárlapok, szerepeltek a televízió-műsorokban, szépek és ápoltak voltak, mosolyuk ragyogott, ők voltak a sztárok.

SZÍV ERNŐ